

حزب توده ایران

(واحد برلن غربی)

درباره

قطع روابط سیاسی دولت ایران با جمهوری سوسیالیستی کوبا

شنبه ۲۳ اسفند ماه ۱۳۵۴ رادیو تهران خبر زیر را پخش کرد :

ملاقات ایرج اسکندری با کاسترو در مسکو

• در صورت صحت خبر ملاقات هیاتهای نمایندگی حزب منحل توده و حزب کمونیست کوبا ، ایران روابط سیاسی خود را با کوبا قطع میکند .

پیرو تصمیم قبلی دولت ایران در تاریخ ۱۸ فروردین ۲۵۳۵ دولت ایران قطع روابط سیاسی با جمهوری سوسیالیستی کوبا

را با مضمون زیر اعلام نمود :

وزارت امور خارجه ایران طی اطلاعیه‌ای که بعد از ظهر دیروز منتشر شد ، قطع رابطه سیاسی ایران و کوبا را اعلام کرد . در این اطلاعیه آمده است :

مقارن تشکیل بیست و پنجمین کنگره حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی اطلاعیه‌ای بوسیله دبیرخانه کمیته مرکزی حزب منحل توده ایران منتشر گردید مبنی بر اینست که ملاقات برادرانهای میان هیات نمایندگی حزب توده ایران برهبری رفیق ایرج اسکندری و هیات نمایندگی حزب کمونیست کوبا انجام گرفت .

در این اطلاعیه همچنین اضافه شده بود . فیدل کاسترو در پایان این ملاقات سلام های برادرانه حزب کمونیست کوبای انقلابی و شخص خود را به همه خلقها و مردم زحمتکش ایران ابراز داشت و برای پیشرفت مبارزات ضد امپریالیستی استقلال طلبانه و آزادیخواهانه مردم ایران و حزب توده ایران آرزوی موفقیت کرد .

منشر در اطلاعیه را تحقیق نتایج را بوزارت امور خارجه اعلام نماید .

کلی حزب ، نخست وزیر کشور خود میباشد و بنابراین اظهارات ایشان دارای جنبه رسمی و دولتی است . مجدداً از کاردار کوبا خواسته شد به دولت متبوع خود مراجعه و تحقیق نماید آیا اظهاراتی که آقای فیدل کاسترو در اطلاعیه حزب منحل توده نسبت داده شده است ، صحت دارد یا نه .

کشور است ، دولت شاهنشاهی این اظهارات را که دخالت آشکار در امور داخلی ایران میباشد ، غیر قابل قبول دانسته و تصمیم گرفته است رابطه سیاسی خود را با دولت کوبا قطع نماید .

بدنبال انتشار این خبر کاردار سفارت کوبا در تهران به وزارت امور خارجه احضار و بوی ابلاغ گردید که چون اظهاراتی از جانب رئیس دولت کوبا غیر دوستانه و دخالت سریع در امور داخلی ایران است ، که هرگاه صحت داشته باشد برای دولت شاهنشاهی غیر قابل قبول خواهد بود ، از دولت متبوع خود صحت یا سقم خبر

ایران را پذیرفته است . در این یادداشت اضافه شده بود که اصولاً حزب کمونیست کوبا با کلیه احزاب کمونیست جهان بدون توجه به روابط رسمی دولتی ، مناسبات عادی دارد . از آنجا که این یادداشت فقط سیاست کلی و عمومی حزب کمونیست کوبا را بیان مینمود ، در حالی که آقای فیدل کاسترو علاوه بر عهدنامه بودن سمت دبیر

کاردار سفارت کوبا برای بار دوم در وزارت امور خارجه حضور یافت و همان مطالب یادداشت قبلی را تکرار نمود . نظر باین مراتب و توجه به اینکه نخست وزیر کوبا در مورد کشور شاهنشاهی اظهاراتی نموده است که مخالف عرف بین المللی و تمهیدات دولت کوبا بمنوان عضو سازمان ملل متحد و امضا کننده منشور ملل متحد میباشد ، و نیز مغایر روح مناسبات عادی میان دو

صفحه ۳۱

شنبه ۱۹ فروردین ۲۵۳۵ - ۸ آوریل ۱۹۷۶ - شماره ۹۸۳۱

کیهان

تبادل نظر و مذاکرات دو جانبه و چند جانبه رفیقانه میان احزاب کمونیست و کارگری کشورهای جهان همواره وجود داشته و ناشی از پیوند انترناسیونالیستی احزاب کمونیست و کارگری است . مذاکرات میان دو حزب برادر ، سرریزیست که بتازگی دولت ایران آنها کشف کرده باشد .

شعار " پرولتاریای همه کشورها متحد شوید " جوهر اصلی کنگره اول انترناسیونال کمونیستی بود که در سال ۱۸۴۷ به تصویب رسید و از زمانیکه ستم سرمایه جنبه بین المللی بخود گرفت ، پرولتاریای همه کشورها بدستی همبستگی بین المللی خود را علیه نفوذ سرمایه تدارک دیدند .

در اولین میتینگ بین المللی کارگران، در ۱۸۶۲ در تالار "سن مارتین" لندن پیام لهستان چنین بود:

"بار دیگر لهستان در خون کودکانش غوطه ور است. ولی هنوز ما جز تماشاگران ناتوانی نیستیم... سرمایه داری کار انسان را به ضمیمه ماشین تبدیل کرده و در شرایط فقدان همدردی کارگران یکتوج سرواژ صنعتی، صد بار فلاکت بار تر از سرواژ فتوالی بوجود آورده است..."

"باید زحمتکشان همه کشورها متحد شوند تا بیک چنین دستگاه جور و ستم حد و مرزی بگذارند"

پیام آن روزی در سرتاسر تاریخ مبارزات طبقاتی سرلوحه شعار پرولتاریای جهان شد. بعد از پیدایش اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی و دیگر کشورهای سوسیالیستی تکیه گاه زحمتکشان جهان، سیستم جهانی سوسیالیسم به نیروی قاطع در نبرد ضد امپریالیستی در آمد.

بریکاد بین المللی در سال ۱۹۳۹ در اسپانیا و کمک بیدریخ اتحاد شوروی، تنها کشور سوسیالیستی آن زمان به جمهوری اسپانیا، همبستگی بین المللی کونیستی ها در جنگ دوم جهانی، در جنگ کره، در جنگ رهائی بخش الجزیره، در ملی کردن کانال سوئز، در ویتنام، کامبوج، در جنگ اعراب و اسرائیل، در آنگولا، در همه جا و از جمله حفظ جمهوری جوان کوبا بغل گوش درنده ترین امپریالیسم جهانی، نمونه هائی است که بر ارتجاع جهانی پوشیده نیست. دیگر ما در زمان میتینگ "سن مارتین" لندن بسر نمیبریم که تماشاگران ناتوانی باشیم. ما در دورانی زندگی میکنیم که سوسیالیسم قدرت تعیین کننده حرکت تاریخ است. هر جا مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع است در آنجا کمک بیدریخ اتحاد شوروی، کوبای سوسیالیستی و سایر کشورهای سوسیالیستی و جنبش جهانی کونیستی یار و مددکار جنبش ضد امپریالیستی است.

ارتجاع جهانی نه با بایکوت اقتصادی، نه با جنگ سرد و نه با دگرگین حال اشتاین توانست جلوی قدرت روز افزون و لایزال کشورهای سوسیالیستی را بگیرد بلکه برعکس بحکم تاریخ مجبور شد از مواضع گذشته خود عقب نشینی کرده و از لجاجت گذشته دست بردارد و به هادی شدن روابط با کشورهای سوسیالیستی تن در دهد. جناح جنگ طلب و طرفداران ادامه جنگ سرد هنوز ساکت ننشسته و مویانه کوشش دارند که روابط با کشورهای سوسیالیستی را بحالتی نگهدارند که بتوانند مانند گذشته با بزرگ جلوه دادن شیخ "خطر سرخ" دیوانه وار به مسابقات تعلیحاتی بپردازند و بخش عمده ای از ثروت مردم جهان را که میتواند برای بهروری و رفاه عمومی مصرف شود صرف ساختن سلاحهای آتش افزا و پیمانهای نظامی بنمایند تا از این طریق سیادت جنون آمیز انحصارات اسلحه حفظ گردد.

در این میان شاه ایران که ادامه حیات خود را در در بیزگی صاحبان انحصارات اسلحه میبیند و از جنبش مردم و دست آوردهای جنبش جهانی کونیستی و کارگری وحشت دارد بدنهال بهانه کودکانه میگرد تا سهم خویش را در خدمت این سیاست ارتجاعی ادا نماید. اما شاه ایران در مقابل جنبش عظیم کونیستی و کارگری و قدرت نیرومند اردوگاه سوسیالیسم چنان کوچک است که بحساب نمی آید. یک نظر بکشورهای که در چند سال اخیر از ستم استعمار و نواستعمار رهائی یافته اند، یک نظر به آمار رشد صنعتی کشورهای سوسیالیستی که در سال ۱۹۵۰ فقط ۱۷/۵ درصد تولید جهان داشته اند ولی در سال ۱۹۷۰ این میزان را به ۳۷/۵ درصد تولید جهان رسانده اند و در مقابل ایالات متحده آمریکا که در سال ۱۹۵۰ ۴۳/۶ درصد تولید جهان را داشت و در سال ۱۹۷۴ به ۲۵/۴ درصد و سهم کشورهای بازار مشترک که ۲۱/۸ درصد بود به ۱۶/۶ درصد تنزل کرد، بیانگر این واقعیت است که سرمایه داری رشد یافته و با تجربه کشورهای پیشرفته صنعتی نتوانست آهنگ رشد تولید خود را در مقابل نیروی پرتوان و قانونمند سوسیالیسم حفظ کند تا چه رسد به شاه ایران با تفکر عقب افتاده قرون وسطائی و اقتصاد بیمار آنهم در راه سرمایه داری وابسته به امپریالیسم در تب پرهیجان خود میسوزد.

انگیزه قطع روابط سیاسی رژیم شاه با کوبای سوسیالیستی روشن است :

کشور

- ۱ - جلب رضایت کامل جناح جنک طلب و مخالفین سیاست تشنج زدائی و از این طریق ادامه سیاست ترور و اختناق در
- ۲ - قدرت روز افزون کوبای انقلابی و پشتیبانی همه جانبه آن از (ام. پ. ال. آ. - جنبش خلق برای آزادی آنگولا)
و پیروزی ام. پ. ال. آ. بر گروههای دست نشانده امپریالیسم چپان خشم جنایتکاران بین المللی را برانگیخت که امپریالیسم آمریکا رسماً کوبا را به مداخله نظامی تهدید کرد .
- ۳ - تداوم مبارزه مردم ، اوج مبارزات اعتصابی و مطالباتی و نارضایتی روز افزون مردم شکست رفرمهای نیم بند گرانی و تورم ، اقتصاد بی برنامه و بی نقشه ، انفراد بین المللی ، انفراد در منطقه ، انفراد حتی در بین طبقات حاکمه وحشت از رشد مبارزات مردم و شکست سیاست تجاوزکارانه در ظفار .
- ۴ - شاه ایران و دستگاه تبلیغاتی آن همواره درصدد است که سیاست کشورهای سوسیالیستی را نسبت به جنبش ملی مردم وارونه جلوه دهد و از احترام عمیقی که مردم کشور ما نسبت به کشورهای سوسیالیستی در کمک بید ریخ آنها نسبت به جنبش نجاتبخش ملی قائلند بکاهد و اینطور وانمود کند که رژیم شاه میتواند با فشار دیپلماتیک مانع همبستگی کشورهای سوسیالیستی با حزب توده ایران و جنبش ضد امپریالیستی و دموکراتیک مردم کشور ما گردد و از این رو حزب توده ایران را در خانواده جنبش کمونیستی بی اعتبار جلوه دهد .

زهی خیال باطل !

پیوند حزب توده ایران با احزاب کمونیستی و کارگری جهان مسئله ای نیست که شاه ایران بتواند با قطع رابطه دیپلماتیک آنها بگسلد و ارتجاع بین المللی بخصوص شاه ایران بهتر از همه میدانند که این نقشه تنها عملی نیست بلکه بیشتر باعث رسوائی او خواهد شد .

در زمانیکه روابط ایران و شوروی در سال ۱۳۴۲ رویه بهبودی میرفت رادیو بی. بی. سی لندن فریاد برآورد " اگر قرار است روابط شوروی و ایران عادی و دوستانه شود چرا در رادیو پیک ایران را نمی بندند ". در زمان برقراری روابط سیاسی بین دولت ایران و جمهوری دموکراتیک آلمان در سال ۱۳۵۱ نه تنها روزنامه های دزباری به چنین اراجیفی پرداختند بلکه بلند گویای کشورهای سرمایه داری حتی رادیو هدای آلمان ، رادیو آلمان غربی و رادیو " ریاز " ، روزنامه های تاگس شپینگل و فرانکفورتر آگه ماینه تسایتونگ رسماً اعلام کردند که رادیو پیک ایران تعطیل شد . نا گفته نماند که مائویستهای ایرانی هم در این کارزار دروغ پراکنی از متحدین بین المللی شان عقب نبودند اما هر بار رسواتر از گذشته مجبور شدند به این واقعیت تن در دهند که در " رادیو پیک ایران " بستنی نیست. و رادیو پیک ایران صدای بی بند مردم ایران رسواتر از گذشته به بسیج افکار عمومی علیه رژیم ضد ملی و ضد دموکراتیک شاه میردازد .

اینکه رژیم شاه وحشت زده از ملاقات رفیق کاسترو با رفیق اسکدری تا آنجا پیش میرود که قرار داد های بین المللی را زیر پا میگذارد دلیل بارز ضعف او و نفوذ معنوی حزب توده ایران و اعتبار بین المللی آن است . برقراری روابط سیاسی و اقتصادی کشورهای سوسیالیستی با رژیمهای دارای سیستم های اجتماعی گوناگون از فردای اعلام جمهوری جوان شوروی بوسیله لنین بزرگ پایه گذار کشور شورواها اعلام شد . امپریالیسم و رژیمهای دست نشانده آن سالیان دراز در مقابل این سیاست صلحجویانه پافشاری کردند ولی موفق نشدند در مقابل این موج پرخروش دوران ما مقاومت کنند تا جائیکه مجبور به عقب نشینی گشتند .

برسمیت شناختن که بای سوسیالیستی ، آلمان دموکراتیک ، ویتنام انقلابی ، آنکولای پیروز خواست رژیمهای ارتجاعی نظیر رژیم شاه امپریالیسم نبود ، بلکه پیروزی نیروهای مترقی و صلح طلب جهان بود : حزب ما تنها سازمانی بود که بعد از پیروزی خلق چین ، کوبا ، آلمان دموکراتیک ، آنکولا موافق برسمیت شناختن این کشورها بود و برای تحقق آن مبارزه کرد . اما ^{شاه} ایران با الهام از امپریالیسم جهانی حاضر شد از چهارچوب تعهدات خود در مقابل امپریالیسم سر باز زند . ولی تغییر تناسب قوا در عرصه جهان بعود صلح و سوسیالیسم و سیاست تسنج زدائی این چاکران بظاهر مستقل را ادب سیاسی نبود و رژیم شاه مانند سایر متحدین ارتجاعی اش مجبور شد آلمان دموکراتیک ، کوبای سوسیالیستی و ویتنام قهرمان را برسمیت بشناسد ، همینطور هم مجبور خواهد شد به این مانور کوبد کانه خود خاتمه دهد .

خلفهای ایران با مبارزات خود زیر پرچم ظفر نمون سوسیالیسم این آخرین بقایای جهان کهن را به موزه های تاریخ خواهد فرستاد .

زنده باد همبستگی بین المللی خلقها علیه امپریالیسم و ارتجاع

استوار و شکوفان باد کوبای سوسیالیستی

زنده باد دوستی خلقهای ایران و کوبا

پیروز باد مبارزات طبقه کارگرزمنده ایران به رهبری حزب توده ایران

۲۴ فروردین ۱۳۵۵